

beide banen het spel in vollen gang was, begonnen de eerste regendroppels te vallen. Ze vielen in steeds grooter dichtheid en weldra werd het een algemeene saue qui peut naar het clubhuis. Het was bij vijven. Als de bui ophield, zouden de twee mixed doubles nog worden afgespeeld. In afwachting van die opklaring maakte ieder het zich zoo gemakkelijk mogelijk en vormden zich gezellige groepjes rondom de tafeltjes. De gesprekken wisselden zich af met steeds pessimistischer blikken naar de lucht. Geen wonder, want een onweer van respectable geweldigheid had domicilie boven de tennisbanen gekozen en dacht blijkbaar voorloopig niet aan overtrekken. Het werd angstig donker. De bliksem was niet van de lucht. De radio, die tot nu toe met vroolijke muziek de stemming had helpen opfleuren, werd veiligheidshalve afgezet. De telefoon op een zijtafeltje bij het raam rinkelde telkens; sommige dames bleven er angstig uit de buurt. Verscheidene spelers waren al reeds naar huis getrokken.

Op het voorpleintje sneden de gesloten wagentjes door het watergordijn.

Het gelukkig bezit van een wagentje was noch Dolfs noch Ernst's deel, en zoo zaten ze met Gine Gomez, Sonja en nog een paar anderen te wachten, tot de bui eindelijk zou overdrijven. Dat wil zeggen, het groepje zat bij elkaar, behalve Sonja, die aan den anderen kant van het clublokaal zich eenzaam had opgesteld, verdiept in de lezing van een sportblad. Ten minste naar het scheen.

Als ze dien middag niet had moeten spelen, was ze vast niet gekomen.

Een helle flits, gevolgd door 'n ratelenden donderslag, deed het gezelschap schrikken. Ernst zag een vonk tusschen de telefoon en het fonteintje overspringen.

Gine was bleek. Angst sprak uit haar oogen.

„Ik wil hier vandaan. Toe Ernst, telefoneer om een taxi.”

„Nu telefoneren! Ik zou je hartelijk danken. Straks als het onweer over is. Nu is het beslist gevaarlijk.”

„Gevaarlijk, gevaarlijk! Och jongen, wees niet kinderachtig. Ik moet zeker eerst wachten, tot de bliksem hier is ingeslagen. Telefoneer alsjeblieft en laten we allemaal hier weggaan. Dit huisje ligt zoo hoog.” Flits! Het electrische licht knipperde en het clubhuis dreunde van den slag. Het weer was inderdaad beangstigend. „Vooruit Ernst. Telefoneer alsjeblieft. Ik wil weg!” Ernst aarzelde. Hij keek in het pikante bange gezichtje, de mooie donkere oogen, aarzelde. De mooie donkere oogen kregen een heel andere uitdrukking. Minachting, woede spraken eruit. „Durf je niet? Dan zal ik het zelf doen. Ik dacht, dat je dat risico wel voor me over zou hebben.”

Gine maakte aanstalten om op te staan. Ze keek Ernst strak aan.

„Een laffe man!”

Ernst kreeg een kleur als een pioen. „Bang? Nee, bang ben ik niet. Het is alleen onverantwoordelijk. Maar voor jou zal ik telefoneren.” Hij sprong op. Maar een ander, een ander

die goed geluisterd had, ondanks het sportblad, sprong ook op.

„Ernst wees niet gek! Je mag niet telefoneren met zulk noodweer!”

Gine draaide zich om naar de spreekster. Keek toen Ernst tartend aan.

„Nee, als je niet mag! Dan natuurlijk niet. Wat een uitkomst!”

Ernst gezicht vertrok.

„Ja, ik wil gek zijn. Ik zal wel telefoneren!”

Weer flitste het. Weer rinkelde de bel.

„Ik wil niet, dat je telefoneert.”

„Wedden, dat ik het toch doe en wel onmiddellijk!”

„Ja... wedden. Om wat?”

„Om een nieuw racket.”

Hij liep naar de telefoon en wilde naar den haak grijpen. Maar voordat hij zijn hand bij het rinkelende toestel had gebracht, stond er geen telefoon meer op het tafeltje. Een slag, een geluid van verbrijzeld metaal en wat eens een telefoontoestel geweest was, lag in stukken op de grond. Het snoer was totaal afgerukt.

Sonja stond er naast, haar vernielde racket in de hand. Het was wel een rake „smash” geweest.

„Telefoneer nu maar voor je....” Het woord kwam er niet uit, maar haar van woede glinsterende oogen lieten geen twijfel aan de minder vleierende bedoeling.

Meteen draaide ze zich om, verdween door de glazen deur. Zonder mantel, zonder hoed stapte ze als een zegenvierende amazone door de nog steeds neerstroomende regen het gazon over, naar den uitgang van het clubterrein.

De achtergeblevenen hadden niet met grooter stomheid geslagen kunnen zijn, indien de vernieling door het hemelvuur geschied ware, inplaats van door een krachtige vrouwenhand, gewapend met een stevig racket. De stemming was door het incident verdwenen. En toen een half uur later het weer opklaarde, was ieder blij zijn huisgoden te kunnen gaan opzoeken.

Het was in geen deele: the end of a perfect day.

's Avonds tegen acht uur beldé Ernst aan. Waar, behoeven wij niet te zeggen. Dolf kwam hem in de gang tegemoet.

„Zoo kerel, blij je te zien. Een nare geschiedenis vanmiddag. Kom mee dan zullen wij die diverse muizenissen eens wegpraten. Ik heb fijne sigaretten en ouwe whisky.

Ernst deed echter heelemaal niet somber.

„Vertel eens gauw. Waar is Sonja?”

„Die halve gare? Die is niet eens komen eten. Ze zit alleen in de serre. Natuurlijk als een soort Kenau op haar lauweren te rusten. Een flink stuk ijs op haar bol is het eenige. Jij moest....”

„Dolf, kerel je bent een beste dokter, maar in dit geval zou ik toch zelf graag de diagnose stellen. Ik ga er heen. De deur zal toch wel niet op slot zijn.”

Hij noch Dolf konden weten, dat bedoelde deur sedert het belletje van Ernst op een vrij groote kier stond en dat zich in die kier een heel lief roze meisjesoortje vertoonde.

Maar toen Ernst naderde waren 'n kier 'n oortje verdwenen.

Hij klopte. Klopte nog eens. Greep den deurknop en draaide hem om. Het slot was los. Hij trad binnen en sloot de deur achter zich.

De doortastende vrouw zat met den rug naar hem toe.

„Sonja...!”

De dame draaide zich met stoel en al om. „Jij...! Hoe durf jij hier nog in huis te komen! Hoe durf je...!”

„Sonja. Waarom deed je dat vanmiddag? Waarom sloeg jij die telefoon kapot?”

„Waarom, waarom...?” Ze was opgestaan en keek verschrikkelijk boos.

Ernst wachtte.

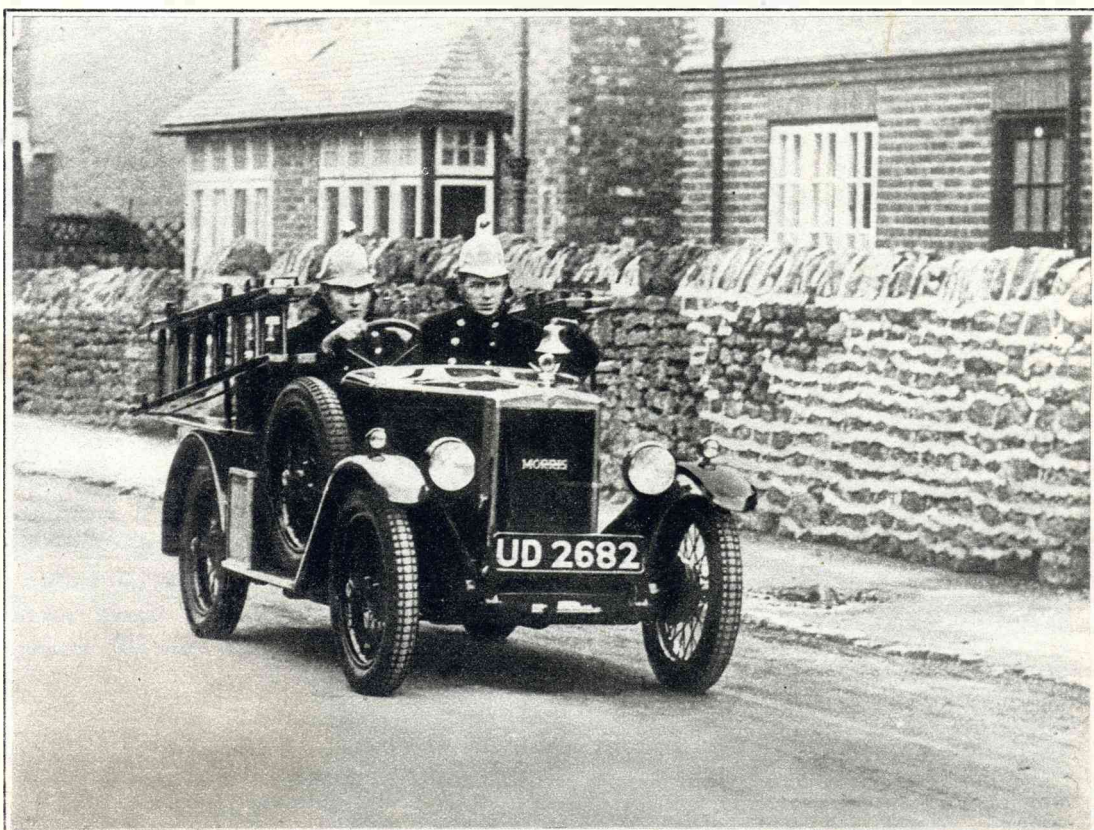
„Waarom...? Om die weddenschap te winnen natuurlijk. Wat dacht jij wel?”

Ernst was heelemaal niet bang. Zelfs niet voor die ontzagwekkende blikken. Zijn gedachtengang en logica bleken verbijsterend.

„Sonja, schatje, wil je met me trouwen?”

„Schatje...! Trouwen....? Nee, natuurlijk niet!”

Maar ze deed het toch.

DE LILLIPUT-BRANDSPUIT, die op de tentoonstelling van motorrijtuigen te Londen te zien was. De kleine auto kan 80 K.M. per uur rijden.